

paa 10 Mill. Kr. Jeg mener nu for Resten — men det benægtes fra anden Side, bl. a. af Hr. Heide selv —, at det til sidst blev 12 Mill., hvormed Privatbanken var interesseret i Detailhandlerbanken, men der nævnes kun 10 Mill. som Maksimum. Jeg har Lov til at sige, at det er en Uskik, at en Bank laaner en anden Bank saa mange Penge. Det er fuldstændig meningsløst, det er en Fejl, næsten en Forbrydelse mod Erhvervslivet, selv om vedkommende Bank sikrer sig selv, naar den ikke ved, hvad den anden Bank bruger Pengene til. Med andre Ord, naar en Bank laaner meget store Summer ud, er det dens Pligt ikke blot at sikre sig selv, men ogsaa at sikre sig, at der er god Mening i det fra Erhvervslivets Side set. Paa dette Punkt mener jeg, Hovedkritikken skal rettes, baade i Forholdet til Bondestandens Sparekasse og i Forholdet til Detailhandlerbanken, og her kunde den være rettet med Vægt af den ærede tidligere Konseilspræsident.

Der har været megen Uro i denne Banks Aktier, de staa nu i 93 mod tidligere 128. Det er en Tilbagegang af 35 i Løbet af $1\frac{3}{4}$ Aar for dem, der sælge. Det er et meget stort Tab. Det er i Virkeligheden beklageligt, at denne Bank er saa nervøs, at, som jeg gentager, i det Øjeblik blot Hr. Arnold Melchior, som virkelig kender noget til det, thi han har en Gang, før han gik i Stykker, været med i det selv, siger noget — sandt eller usandt, løst eller fast, Rygter, det være, hvad det vil, kan det mærkes paa Privatbankens Aktier. I Virkeligheden synes jeg, det er uheldigt, thi alle vi, som huske, hvad Privatbanken betød for Danmark i gamle Dage, alle vi, som huske dens glørværdige Fortid netop i disse Dage, da C. F. Tietgens Statue afløresovre i Odense, alle vi, der vide, hvilke solide Kunder Banken trods alt har den Dag i Dag, alle vi, der i Folk som Hagemann og Suenson se Mænd, for hvem vi have baade Respekt og Sympati, alle vi haabe sikkert, at denne Bank kan reddes og føres frem igen til at blive en god Bank, hvis Papirer ikke blive paavirkede af Rygter, men igen komme til at ligge fast i Publikum. Det er Ulykken med Privatbankens Aktier, at de ikke i det Omfang som før ligge fast i Publikum, men at man spekulerer i dem, at Jobberne have faaet fat i dem og bragt dem op og ned, at de ligge mere løst, end Bankaktier skulle ligge, thi Bankaktier skulle ligge fast. Vi, der haabe, at denne Bank igen kan blive en god og stor Bank, hvis Papirer kunne blive gode Anlægspapirer, og

som kan faa en Plads igen i Udlandets Omdømme, en Plads, den i Øjeblikket ikke har i samme Omfang som før, vi ere i Virkeligheden kede af den Maade, hvorpaa Privatbanken, og jeg tør maaske ogsaa sige dens Direktører, tiltrække Rygterne. Skal denne Bank blive, hvad jeg ønsker, den skal blive, skal den atter indtage den Plads, som Landmandsbanken for Tiden har som førende i dansk Erhvervsliv — og jeg ønsker, den skal indtage denne Plads —, tror jeg, at et Personskifte, der udtrykker et Systemskifte i Direktionen, hører til Nødvendighederne.

Jeg ønsker i øvrigt at sige, at hvis man skal bedømme en Bank i dette Øjeblik, maa de Herrer forstaa — og Publikum maa forstaa det —, at man har ikke Lov til at bedømme en Bank alene ud fra en Opgørelse f. Eks. af Værdien af de Aktie- og Fondsbeholdninger, den har i dette Øjeblik. Vi maa nemlig huske paa, at hvis en Bank ligger inde med, lad mig sige 20 Millioner i Aktier til Dagskurs, kunne vi regne, at om 4 Aar ville disse 20 Millioner være 24 Millioner værd, idet det staa for mig, at Aktiemarkedet er ca. 20 pCt. under det normale. Det, som er det farlige ved det nuværende Aktiemarked, er, at det er vanskeligt i dette Øjeblik at sige, hvorledes Papirerne ligge. At de alle ligge lavt, kan man ikke sige, men meget faa Papirer ligge, hvor de skulle. De fleste af dem ligge meget lavere, end de burde, men enkelte ere til Gengæld jobbede op over den Pris, de bør have. Det er atter Tegn paa en usikker Ligevægt. Men jeg gentager med Hensyn til Privatbanken, at alle de mange, der nære de bedste Ønsker overfor denne Bank, vilde ganske vist se en Betyggelse i et Personskifte, selv om der maaske kan være noget i den Betragtning, der en Gang blev fremhævet af en Bankmand, jeg talte med, at man bør ikke skifte Heste midt i Vadestedet. Men det kan blive nødvendigt.

Hvad jeg har bebrejdet Privatbanken, er det hurtige Tempo, hvori den har ført vort Erhvervsliv frem, og den fejle Betragtning. Det selvsamme Tempo have vi delvis i Landmandsbanken. Endnu i 1906 danner man et Tekstilaktieselskab, Nordisk Tekstilselskab, af Firmaet Ruben. Første Aar giver dette Selskab 9 pCt., andet Aar giver det intet Udbytte. Aktierne gaa op i 117—118, en Kurs, der støttes af et Udbytte af 9 pCt., og falde saa til 87 i det Aar, hvor der intet Udbytte blev givet. Det er atter en Pusten